

ISTENHEZ.

Verseimet ne vedd el, Istenem, inkább a mézkorsót:
Szívemet, vagy álmaim fogatát s az utat, melyen
Lombok alatt, mannáihoz értem a szerelemnek!
Vedd el emlékemet a kedvesről, ki csillagokról
Muzsikált, mikor a homlokomra gondolt s egyszerűségem
Csízmadarát, mely túlszárnyalta a pokol dalát!
Oltsd el hiúságom varázsparazsát, a gyöngyöt vágyaim
Tikkadt derekáról szakítsd le és fűzd azokra, kik
Helyettem szelíden ringanak remetetérdeken!
Ne adj opálragyogást, ha szürkül a fény hevemem,
Érzelmeim zenekarát szent felhőid mögül neveds ki
S a vérem elé, ha futni akarna, kígyót eregess!
Istenem, én falon túl sose lássak, életem lakatját
Ördögi véső feszegesse, de a vers maradjon
Céda koszorú rajtam s ha meghalok, sirjon felettem!

Marschalkó Lia.

GONDOLAT-GONDOLÁN.

Este, ha szemre és szívre leszáll
Az édes, a kékes, szép esthomály,
Ha szűnik és tűnik a lárma, zaj,
És az emlék-lepkék mint méheraj
Úgy zsongnak és bongnak; bűm elköszön;
Jelen-veremből messze elszököm:
Gondolat-gondolán szállok el én,
Az álmak és vágyak mély tengerén,
Vitorlám ormán ott ül egy fehér
Sirály — vízkirály — a szárnya felér
A kékig, az égig, az Azúrig,
Óhajom, sóhajom száll az Úrig.
Valahol dalol a hullám, a hab;
Hangok, — mint harangok — visszhangzanak.
Nézem az égen a bukó napot;
Sárga varázsa most rőibe csapott . . .
Múlnak, fakulnak az égő, színek;
Mint szenvedő, reszkető, bús szívek.

Átfontja multat, jövőt és jelent
Neved, mely mindennél többet jelent;
Tündérsziget! Ott látom a révet!
Ahova én soha el nem érek!

Balatoni Farkas Alice.